Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIII. No. 159. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, AUGUST 20, 1996. CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ВІВТОРОК, 20-го СЕРПНЯ 1996 р. Ч. 159. РІК CIII.

Податкова політика потребує змін

Київ (УНІАР). — Тут у середу, 14-го серпня, відбулося засідання пресклюбу "Ринкові Реформи", присвячене питанням реформування податкової системи.

Голова Ради працедавців і виробників при Президенті України Сергій Погорєлов у своєму виступі зазначив, що "коли б протягом найближчих трьох-чотирьох місяців керівництво України вирішило проблему з податками, обіговими коштами підприємств, неплатежами, то наступного, 1997 року у нас був би шанс вийти з кризи". Він схарактеризував стан української економіки як "дуже поганий". Зокрема, надходження до державного бюджету становлять 35-42 відсотки від запланованих. Світова практика свідчить, що коли до державного бюджету надходить близько третини від запланованого, йдеться про критичний стан в економіці.

За словами С. Погорєлова, група фахівців з Кабінету Міністрів тепер працює над програмою дій Уряду на жовтень поточного року. Йдеться про визначення переліку документів, що мають бути ухвалені різними гілками влади протягом

(Закінчення на стор. 4)

Олімпійці отримали нагороди й помешкання

Київ (УНІАР). — За розпорядженням Київської міської державної адміністрації Олександра Омельченка чемпіонам і медалістам XXVI Олімпійських Ігор та їхнім тренерам виділено 11 помешкань і близько шістьох більйонів карбованців. Олімпійці, які мають прописку в Києві, отримали ключі від нових помешкань, як і обіцяв їм О. Омельченко перед Олімпіядою.

Загалом із 235 спортовців-учасників Олімпіяди 53 було з Києва і области. За здобуті золоті медалі отримали по 600 млн. крб. (приблизно 3,500 дол.) Тимур Таймазов, Інеса Кравець і Володимир Кличко. За срібну нагороду з міського бюджету отримали 500 млн. крб.(близько 3,000 дол.) Світлана Мазій. По 400 млн. крб.(або приблизно по 2,400 дол.) за треті нагороди отримали Олег Косяк, Володимир Шаменко, Олена Садівнича, Олена Пахольчик. Тренери отримали від 300 до 200 мільйонів карбованців (1,800—1,200 дол.).

Вітаючи спортовців, О. Омельченко сказав, що в п'яту річницю незалежности їхня перемога особливо важлива, оскільки молода українська держава не загубилася серед 197 країн, а увійшла до десятки найбільш спортових держав планети.

У Маріїнському палаці, як уже інформовано, українських спортовців, що стали чемпіонами та медалістами XXVI літніх Олімпійських ігор, привітав Президент України Леонід Кучма і нагородив їх державними відзнаками та грошовими заохоченнями. Із золотими, срібними та бронзовими медалями з Атланти повернулися 31 український спортовець. Інші 40 здобули 4—6 місця, що теж є престижним. Президент Кучма подякував олімпійцям, що вони утвердили Україну у свідомості народів світу.

(Закінчення на стор. 4)

УНА-УНСО хоче бути профспілкою

Харків. — Процес еволюції і самовизначення УНА-УНСО, відомої крайньо-правої парамілітарної організації, яка лише минулого місяця вирішила перейти від опозиції до підтримки Уряду, далі триває.

Тепер УНА-УНСО заявила, що має намір перетворитися на профспілкову організацію і змінити назву на Українська Солідарна Організація. Харківське профспілкове об'єднання „Нова сила", до якого входять профспілки творчих працівників, літераторів, спортовців і підприємців, виявило готовість прийняти УНА-УНСО у свої члени разом з Профспілкою Адвокатів України і Всеукраїнськими Профспілками Військових Запасу.

За повідомленням УНІАР, створена 1995 року в Харкові „Нова сила", до якої входить біля 4,000 осіб, дуже зацікавлена в тому, щоб до неї ввійшла УНА-УНСО, через яку об'єднання плянує вийти на державний рівень і залучити до себе ще кілька українських організацій, переважно профспілкових.

„Криза ідентичности" УНА-УНСО особливо проявилася минулого місяця після замаху на прем'єр-міністра Павла Лазаренка, коли Уряд заборонив в результаті незаконні військові формування, яким і вважалася ця організація. Провідники УНА-УНСО тоді заявили, що їхнє об'єднання пройшло реорганізацію і вирішило співпрацювати з Урядом та поважати нову Конституцію.

Минулого року Міністерство Юстиції позбавило реєстрації УНА-УНСО, звинувативши її в організації безпорядків на Софійському майдані під час трагічного похорону Патріярха Володимира. Тепер об'єднання подало документи на свою перереєстрацію.

В Ню Джерзі відзначать роковини незалежности

С. Бавнд Брук. — В неділю, 25-го серпня ц. р., в наміренні українського народу відслужаться Служби Божі в українських католицьких парафіях Перт Амбою, Елізабету, Менвіллу, Картерету, Ню Бранзвику і в українських православних парафіях Картерету і Савт Бавнд Бруку.

Старанням Комітету Допомоги Україні центрального Ню Джерзі відбудеться святочне відзначення 5-ої річниці незалежности України в п'ятницю, 6-го вересня, початок о год. 7:30 вечора в Центрі Української Культури в С. Бавнд Бруку.

Твориться група демаркації українсько-російських кордонів

Москва. — Україна, яка давно спонукала Росію до переговорів щодо демаркації спільних кордонів, офіційно не закріплених від часу розвалу СССР, досягла 14-го серпня певного успіху. На переговорах в російській столиці делегації обох країн домовилися про створення групи, яка займеться цим питанням.

Представники двох делегацій, очолюваних з українського боку заступником міністра закордонних справ Костянтином Грищенком і з російського боку першим заступником міністра закордонних справ Борисом Патюковим, заявили, що кордони мають бути чітко визначені і закриті для нелегальних емігрантів, контрабандистів та злочинців. Однак для законослухняних громадян вони мають бути відкриті і „прозорі". Штучних бар'єрів чи інженерних огороджень між двома країнами, за словами К. Грищенка, не буде споруджено.

У спільному протоколі, підписаному за результатами наради, учасники виклали усі питання, з яких існують між ними розбіжності.

К. Грищенко заявив, що демаркацію кордонів треба проводити з участю місцевих жителів.

„Люди сьогодні живуть у різних країнах, але традиційно прекрасно знають, кому належать зони відповідальности за ту чи іншу частину землі", — сказав він.

Український урядовець підкреслив, що проведення кордонів на картах вимагає великих фінансових видатків.

Делегація України порушувала також питання про статус Озівського моря, яке до цього часу вважається внутрішнім морем СССР. Мова йшла і про Керчинську протоку, що сполучає Озівське море з Чорним.

Відклали відкриття Українського Культурного Центру в Москві

Київ. — Відкриття Українського Культурного Центру в Москві знову відкладається на майбутнє і на цей раз через банкрутство російського банку, повідомила 15-го серпня УНІАР, покликаючись на голову Адміністрації Президента України Дмитра Табачника.

Український Культурний Центр відкриється в російській столиці не цього року, як передбачалося, а десь на початку наступного, сказав Д. Табачник на пресконференції.

Розташована в одному з найпрестижніших районів Москви — Старому Арбаті — чотириповерхова будівля центру, де раніше була книгарня „Українська книга", потребує відбудови і реставрації і відповідно великих фінансових видатків. Україна почала виділяти необхідні фонди на українські конта в російському банку „Тверьуніверсалбанк". Однак цей банк заморозив усі рахунки і збанкрутував через неплатоспроможність. У зв'язку з цим будівельні роботи були зупинені.

За словами Д. Табачника, російський уряд пішов на зустріч і дозволив розблокувати українські рахунки у „Тверьуніверсалбанку", оскільки відбудовою центру займається не комерційна установа, а держава.

Незважаючи на те, що Україна дістала змогу закінчити реставрацію, зробити це вона до кінця року вже не встигне, бо справа дуже затяглася.

Завершення реставрації центру відкладалося аж тричі. Востаннє відкрити центр обіцяли восени минулого року.

Союзівка відзначить 5-ту річницю відновлення незалежности України

Союзівка (Г. К.). — Святковим концертом українських танців, виставками високомистецьких плоскорізьб та інших виробів відзначить оселя Українського Народного Союзу 5-ту річницю відновлення незалежности України. В концерті братимуть участь учасники курсів танцю під керівництвом балетмайстра Роми Прийми-Богачевської. Як відомо, ці курси відбуваються на Союзівці щороку; їх мета — не тільки збереження мистецтва українського танцю, але й об'єднання української молоді й виховання її в українському дусі. Концерт відбудеться у суботу, 24-го серпня, в залі „Веселка", початок о год. 8:30 вечора.

День раніше, у п'ятницю, 23-го серпня, в Головному будинку оселі почне діяти виставка плоскорізьб оригінального майстра-скульптора Зенона Голубця. Протягом трьох днів експонуватимуться нові праці мистця на багатогранну тематику. Як

(Закінчення на стор. 4)

Р. Прийма-Богачевська.

Кандидатом на президента від реформістів став Р. Перо

Веллі Фордж, Па. — Реформістська партія затвердила техаського мільйонера Росса Перо своїм офіційним кандидатом на пост президента З'єднаних Стейтів Америки. Як було повідомлено на з'їзді цієї партії у Веллі Фордж, на користь Р. Перо висловилися 65.2 відсотка делегатів з'їзду.

Суперника Р. Перо, колишнього губернатора стейту Кольорадо Ричарда Лемма, підтримали тільки 34.8 відсотка делегатів з'їзду. Очікувалося, що у голосуванні візьмуть участь 1.1 мільйона осіб, бо саме стільки було розіслано виборчих бальотів, однак відповіді надійшли тільки від 49,000 членів партії. На думку спостерігачів, ці вислідки свідчать про те, що американці не відчувають жодного ентузіязму з приводу участи, а тим більше перемоги у виборах Р. Перо.

Як відомо, Р. Перо в 1992 році вже пробував свої сили у виборчій кампанії як незалежний кандидат. Вклавши у пропаганду 70 млн. дол., він дістав підтримку від майже 20 відсотків громадян, це приблизно 19 відсотків від загальної кількости осіб, що голосували.

Продовжується бунт студентів у Сеулі

Сеул. Південна Корея. — У столиці Південної Кореї вже декілька днів продовжуються жорстокі сутички між багатьма тисячами радикально наставлених студентів і великими поліційними формаціями, які застосовують бойові гелікоптери і броневики. У вислідку понад 200 осіб поранено і щонайменше 400 заарештовано.

Бунт спалахнув у зв'язку з тим, що студенти, спровоковані лівацькими елементами, стали вимагати негайного об'єднання демократичної Південної Кореї з комуністичною Північною Кореєю.

Центром сутичок є столичний університет Єнсе і його околиці. В середу, 14-го серпня, поліція штурмом здобула головний будинок університету і унеможливила плян студентів, які хотіли організувати марш до кордону з Північною Кореєю. В операції брало участь понад 20,000 поліціянтів, які забльокували всі дороги довкола університету.

У відповідь понад тисяча студентів забарикадувалися в одному з університетських будинків і погрожують знищити його вибухівкою, якщо поліція спробує їх штурмувати. На поліціянтів, які підходять до будинку, студенти скидають з даху запалені пляшки з бензиною.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

ТАТАРСЬКІ ДІТИ — ДО ТУРЕЦЬКИХ ШКІЛ

СИМФЕРОПІЛЬ. — Поки Уряд України вишукує фонди на вирішення проблем кримських татар, міністерство освіти Туреччини запросило 50 найздібніших випускників кримсько-татарських шкіл на навчання у вищих учбових закладах своєї країни. Урядові й громадські організації Туреччини щороку збільшують культурну й освітню допомогу для мовно і релігійно спорідненого татарського етносу Криму. Українська меншина півострова не отримує покищо такої допомоги ні з Туреччини, ні з Києва.

ЗУСТРІЧІ Л. КУЧМИ В КРИМУ

КРИМ. — Під час відпочинку в Криму Президент України Леонід Кучма зустрівся з головою Севастопільської міської державної адміністрації Віктором Семеновим та головою Верховної Ради Автономної Республіки Крим Євгеном Супруньюком. Під час зустрічі обговорено стан і перспективи соціяльно-економічного розвитку Криму і програму стабілізації економіки Севастополя до 2000 року. В. Семенов поінформував Президента про заборгованість Чорноморської фльоти Росії перед міським бюджетом. Л. Кучма наголосив, що становище України щодо розташування Чорноморської фльоти залишається незмінним і базується на положеннях Конституції та сочинських домовлень.

ПРИСПІШУЮТЬ УКРАЇНСЬКО-РОСІЙСЬКУ СПІВПРАЦЮ

КИЇВ. — У Кабінеті Міністрів України відбулося засідання української частини спільної українсько-російської комісії зі співробітництва. Участь взяли міністер закордонних справ Геннадій Удовенко, перший віцепрем'єр-міністер Василь Дурдинець, керівники міністерств, які очолюють постійно діючі підкомісії спільної комісії, експерти та відповідальні особи з урядового апарату. Йшлося передусім про необхідність поглиблення економічної співпраці з Росією в усіх галузях, про необхідність активізувати переговори і політичні контакти з найбільш актуальних і гострих проблем, які перешкоджають нормальному розвиткові українсько-російських відносин. Проаналізовано стан виконання укладених з Росією угод та погашення заборгованости за нафту і газ тощо. Керівникам міністерств доручено добре підготуватися до другого засідання спільної українсько-російської комісії, яке має відбутися восени в Києві.

ВІЙСЬКО ДОПОМАГАЄ ЦЕРКВІ

РІВНЕНЩИНА. — У селі Городок відкрито і посвячено міст через річку Устя до острова, на якому стоїть монастир. Міст на прохання настоятеля цього монастиря спорудили військовослужбовці мостобудівельного підрозділу 13-го армійського корпусу, штаб якого розташований у Рівному. Праця тривала два тижні, але більшу частину цього часу пішло на розмонтування старого дерев'яного мосту.

ҐВАРДІЙСЬКА ОРКЕСТРА УКРАЇНИ ВИСТУПИТЬ У ФРАНЦІЇ

КИЇВ. — Українська Ґвардійська оркестра від 26-го серпня до 2-го вересня візьме участь у найбільшому і найпрестижнішому музичному святі за останні 50 років — у Міжнародній фольклорияді, яка відбудеться у місті Діжон, Франція. Фестиваль — це конкурс для 30-ох найкращих духових оркестр та фольклорних колективів з різних країн світу, котрі мають у своєму репертуарі народні танці, пісні й театралізовані вистави. Музиканти української ґвардії вже неодноразово дуже успішно виступали за кордоном. Вони стали лавреатами міжнародного фестивалю "Золота ліра", що відбувся 1994 року в місті Рибник, Польща. Минулого року оркестра двічі побувала на гастролях в Німеччині: на фестивалі "Парада націй-95" у Ганновері, а пізніше на Міжнародному військовому музичному фестивалі в Берліні, Гамбурзі, Кілі, де також мали великий успіх.

ЮВІЛЕЙ ГОЛОВНОГО ХРАМУ СТОЛИЦІ

КИЇВ. — 20-го серпня відсвятковано 100-ліття київського Свято-Володимирського собору, будівництво якого було розпочате ще в 1866 році і затяглося на три десятиліття. Крім подарованих соборові рідкісних ікон, окрасою його інтер'єру стали розписи славетних художників Васнецова, Котарбінського, Пимоненка, Нестерова, Свідомського, Мамонтова і Врубеля. У березні 1917 року, за ініціятивою Центральної Ради, у соборі відбулося урочисте богослужіння на вшанування пам'яті Тараса Шевченка, після чого відбувся вражаючий за кількістю учасників похід під українськими прапорами до Софійського майдану. У 1929 році большевики закрили собор, познімали й понищили дзвони та влаштували у приміщенні собору архів. За німецької окупації собор знову став діючим, після чого большевики, видно, вже не наважилися закривати його вдруге. Від 1992 року Свято-Володимирський собор є головним храмом Української Православної Церкви Київського Патріярхату.

ЗНОВУ ПРО ГРИВНЮ

КИЇВ. —"Національний Банк України завершує випрацювання документів про принцип, характер і параметри грошової реформи"— повідомив голова правління Національного Банку України Віктор Ющенко. За його словами ці документи будуть передані найближчим часом у Комісію з підготови і проведення грошової реформи. Принципи реформи вже були проголошені Президентом України Леонідом Кучмою. "Це буде прозора чесна реформа, яка не ошукає громадян України,— підкреслив В. Ющенко. — Сподіваюсь, що гривню буде введено у поточному році". Керівники країни неодноразово підкреслювали, що реформа не носитиме конфіскаційного характеру і пов'язували її початок з формуванням стабілізаційного фонду. Тепер тривають переговори з Міжнародним валютним фондом про надання Україні півторабільйонного кредиту для такого фонду.

УКРАЇНА КОМЮНІКЕ НЕ ПІДПИСАЛА

КИЇВ.—Пресова служба Міністерства Оборони України повідомила що минулого тижня українська делегація, очолювана міністром оборони генерал-лейтенантом Олександром Кузьмуком, взяла участь у черговій зустрічі міністрів оборони країн СНД. Українська делегація, як і раніше, брала участь у цій зустрічі у формі спостерігача. За словами О. Кузьмука Україна не поставила свій підпис під комюніке, яке засуджує пляни поширення НАТО на схід. Не підписувала Україна і інших документів прийнятих на згаданій зустрічі.

В АМЕРИЦІ

ЗАСОБИ МАСОВОЇ ІНФОРМАЦІЇ кількакратно підкреслювали, що будучи на вакаціях, президент Билл Клінтон зовсім не цікавився ходом подій на конвенції Республіканської партії, заявляючи просто, що він на вакаціях. Аналітики уважають, що це зовсім нормальне явище, зокрема коли він сам мусить готовитися до конвенції Демократичної партії, котру заплановано відбути під кінець серня в Чикаго. Тому, що з Чикаго походить його дружина Гіллярі Родгам-Клінтон, то вона матиме на цій конвенції досить значну ролю та напевно виступить з промовою.

У СВІТІ

У ЧЕТВЕР, 15-ГО СЕРПНЯ, Папа Іван Павло II з уваги на здоров'я був змушений змінити свої пляни відправити ранню Службу Божу, бо кілька годин перед тим його відвезли до лікарні через болі в шлунку. Пізніше того самого дня, 76-річний Папа Іван Павло II появився перед паломниками зібраними на подвір'ї його літньої резиденції у Кастель Ґандольфо та побажав їм веселих вакацій кількома мовами, але звучав і виглядав змучено. У лікарні після відповідної перевірки не знайдено жодних причин спричинених болів і Папу відпущено до дому.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486. UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446 (914) 626-5641, Fax (914) 626-0180, e-mail: unaestat@travel.ios.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Нова зоря у політичному сузір'ї

Про поважного, статечного, вдумливого, урівноваженого, характерного та справжнього патріота своєї країни, кандидата Республіканської партії на президента ЗСА у цьогорічних виборах вже багато написано і сказано. Так само до подробиць розцінено аналітиками-експертами успіхи та недоліки його передвиборчої кампанії, а з тим і можливості його перемоги чи програшу. І коли бути об'єктивним, то важко не погодитись з невтішними думками модерних знавців виборчої справи чи химерними вчинками американських громадян, які завжди схильні дати кожному можливість показати, на що він спроможний. Всі ці не надто втішні висновки дуже тривожать керівників, співробітників і партійних однодумців Роберта Дола. Тільки він сам, кандидат, з непідробленим спокоєм сприймає всі ці події як щось зовсім зрозуміле, але не надто тривожне. За існуючими правилами партійної політичної та виборчої машин йому треба було б якось реагувати, щось чинити. І Р. Дол це зробив. Напередодні конвенції Республіканської партії він поїхав до рідного міста Рассел у стейті Кензас і там перед міською управою, де понад 40 років тому починав свою політичну кар'єру, проголосив, кого він обрав на свого спільника у змаганнях за становище президента ЗСА.

Його обранцем став Джек Френч Кемп, 61-річний колишній конгресмен з баффалівської округи нюйоркського стейту, про якого приятелі та неприятелі висловлюються, як про людину повну енергійну, самовпевнену і відповідальну, але, мабуть, найціннішою його прикметою є його світосприймання, пройняте життєрадісністю та повсякчасною вірою у краще майбутнє, а зокрема тоді, коли він це так вміло пристосовує до будь-яких проблем, непорозумінь чи політичних клопотів.

Дж. Кемп народився 1935 року в родині власника невеличкого вантажно-перевізного підприємства у Лос Анджелесі і виростав з мрією стати професійним грачем американського футболу. Не здобувши своєї мрії у Національній футбольній лізі, стає змагуном футбольної дружини „Баффало Биллс", яка є членом Американської футбольної ліги, де перебуває від 1957 до 1970 року. Тут займається не тільки спортовою діяльністю професійного змагуна, але рівночасно вчиться і виробляє характер справжнього спортовця, вимогливого, послідовного і чесного не тільки у спортових іграх, але і в житті. Закінчивши у 1970 році свою спортову кар'єру футболіста, з таким же ентузіязмом і запалом входить у політичне життя баффалівської округи. Пробує та здобуває перемогу до Конгресу ЗСА, де з волі виборців своєї округи перебуває від 1971 до 1989 року. У 1988 році пробує кандидувати на президента ЗСА від Республіканської партії, але передбачуючи дуже швидко можливу невдачу, відтягає свою кандидатуру та робить місце іншим. Від 1989 до 1992 року є призначений тодішнім президентом Джорджем Бушем на секретаря Департаменту розвитку і розбудови міст. На цьому становищі намагається зробити досі нечувані та небачені зміни, які в більшості переводить в життя. Його ентузіязмові та переконанню, що робить добру справу, немає меж. Він вірить у свої задуми та пляни, в їх справедливості та можливій успішності переконує інших і тому має успіхи. Від кореспондентів засобів масової інформації здобуває собі ім'я людини співчутливої та новаторсько-консервативних поглядів, однак серед тодішніх урядових однопартійців має репутацію надто рухливої і правдомовної впливової людини.

Зі зміною Уряду хоч і відходить з вашингтонських урядових кіл, але не втрачає популярности серед політиків, зокрема серед новаків-республіканців, обраних вперше до Конгресу ЗСА. У ньому вони, як і багато інших, вбачають щось колись так типову політичну енергійність і новаторську ініціятивність Республіканської партії.

Тому не дивно, що коли Р. Дол обрав Дж. Кемпа на свого політичного партнера на становище віцепрезидента, то не тільки республіканські однопартійці захоплено вітали його вибір, але і велика кількість громадян-виборців. Дж. Кемп серед голосно-пустого політиканства теперішнього Вашингтону знову заблистів своєю індивідуальністю, а своєю ентузіястичною впевненістю у краще майбутнє розбудив приспану надію. Його поява в політичному сузір'ї розбудила всі хвилюючі людські почування, радості, надії, віри для одних і розпачі, непевності заздрости в інших. І тільки ближча або дальша майбутність, що зберігає оту незбагненну таємничість успіхів або невдач, виявить спроможності нової політичної зорі.

Ярослав Гайвас

НЕПРАВДОПОДІБНЕ СТАЄ ДІЙСНІСТЮ

Цього року минуло 11 років, відколи Політбюро КПСС призначило Міхаїла Горбачова генеральним секретарем КПСС, тобто диктатором „шостої частини світу", як хвалькувато називали свою імперію комуністи та російські шовіністи. Після смерти на тому посту колишнього шефа КГБ Андропова, відомого ката Мадярщини і довголітнього командира понадпівмільйонної армії шпигунів, донощиків і карателів у тюрмах, Горбачов мав оновити советсько-російську імперію та вивести її наново на верхи „сили й слави".

Минуло тільки 11 років і з СССР не стало сліду, „шоста частина світу" зішулилася і всі „знаки на небі і на землі" вказують, що та сама доля чекає сучасну Російську федерацію, що й для неї порятунку немає. Росіянам важко зрозуміти це, навіть найочевидніші факти вони коментують собі, як тимчасове лихо, як черговy „смуту" в історії Росії, яка закінчиться новим піднесенням. Але для чого, для якої ідеї? Для нового кращого майбутнього? Під тиском фактів, які множаться з дня на день і які будять сумніви, що такої дороги немає, що для „єдиной неделімої" це дорога в нікуди. Московська „Російська Газета", офіціоз нинішнього російського уряду, питає одверто: „Хто ми? Куди ідемо?" І на її думку, єдиний вихід з цього бездоріжжя — це розписати конкурс для відповідей на питання: „Якою має бути об'єднуюча росіян загальнонаціональна ідея?" Та зі сторінок цього офіціозу віє безнадійністю і цей незвичайний конкурс газети, щоб перевести публічні опити, — це просто голос розпачу і зневіри в існуючий стан Росії і в усі сучасні російські політичні концепції, починаючи кошмаром на наших очах сконалого СССР, і кінчаючи тими всіми російськими псевдодемократичними і нібито новими поглядами та оцінками, які на далі є тільки камуфляжем для якоїсь нової форми „єдинонеделімої". Мертвий привид імперії заслонює лідерам сучасної Росії справжній реальний світ і вони не в силі прагматично ні реагувати на реальну дійсність, ні навіть розуміти її. Ось найновіший приклад: лист президента Росії до президента ЗСА у справі поширення НАТО на схід. Про Польщу, Чехію, Мадярщину Єльцин пише, що росіяни під певними умовами можуть погодитися на це, але Вашінгтон мусить їм загарантувати, що балтійські держави не ввійдуть ні тепер, ні пізніше в НАТО. Сама собою нікудишня вимога, бо навіть президент ЗСА не може гарантувати майбутнього тих чи інших держав. Але яким стилем і яким слівництвом послуговується президент Росії? А таким, що Вашінгтон не захотів цього листа публікувати, і чи відповів на нього, то це невідомо. Так само невідомо, хто в Москві формулює таку політику і хто за неї відповідає. На всякий випадок, вона не свідчить ані про стабільність, ані далекозорість тієї політики. Засвоєні пересуди та ілюзії з часів, коли московський голос важив багато на терезах світової політики, ще далі панують у Москві.

Давно минула та пора, коли в Москві була одна думка і одна політика. Приклад того, що діється в Чечні, показує, що не раз невідомо, де є і чия та рука, ще керує подіями, і скільки таких рук є. 20 місяців тому Москва вислала на здобуття Грозного, столиці Чечні, близько півтисячі найкращих танків, а з ними гвардійські частини і найдобірніші формації. Танки завалили вулиці і площі Грозного, чеченці оточили їх там і підстрілювали, як качок на воді. Про людські жертви серед цивільного населення не доводиться говорити. Всі військові і цивільні експерти засудили безглузду акцію генерала Кулікова, який нею кермував, Єльцин звільнив його з посту командуючого і зробив міністром внутрішніх справ, де він і до сьогодні „царює". А теперь новий командуючий в Чечні, генерал Константин Пуліковський, повторив таку саму безглузду і криваву операцію, виславши до Грозного танки, де вони ні маневрувати, ні стріляти, ні відступати з поля бою не можуть, і чеченські відділи закидають їх гранатами. В Москві серед політичних кіл панує паніка, та й не знають, що робити далі, як вийти з халепи. Прем'єр Черномирдін вислав секретаря Ради національної безпеки генерала Лебедя туди. Той не спішився і тоді вмовили Єльцина, щоб він дав персональний наказ Лебедю їхати в Чечню. Темою його висилки було, щоб його позбутися, і він заявив про це публічно. Але коли йому повторили, що це наказ президента, який він дістане на папері, він полетів туди. Наказ є наказ і генерал Лебедь знає, що це значить. У Чечні він перевірив стан російських військ, мав зустріч з командуючим Пуліковським, а на кінець зустрівся з начальником штабу чеченських формацій Асляном Масхадовим, польовим командиром Мовлядом Удуговим — братом славного Шаміля Басаєва. Сам Басаєв не прийшов на зустріч, бо ще пам'ятають там, як скінчилася зрежисерована Москвою зустріч генерала Дудаєва.

Повернувшися до Москви, Лебедь заговорив на ввесь голос: „Голодні, завошивлені, неодягнені як слід російські вояки виставлені як гарматне м'ясо... Їх треба зі звичайних людських причин якнайскорше стягнути з бойових акцій... У військовому командуванні немає координації акцій, а особливо з Москвою..., коли вояки мерзнуть, голодують і гинуть на фронті, особливо в Грозному, представник Московського міністер Лобов відбуває вакації на Кіпрі". І накінець „керівний персонал міністерств оборони, внутрішніх справ та Федеральної служби безпеки треба звільнити з постів". Так сказав генерал Лебедь, а що скаже на це Чубайс, голова адміністрації Єльцина, то почуємо. І чи Лебедь дістане той „наказ" Єльцина на письмі негайно летіти до Чечні, чи може дістане інший наказ, саме збирати свої манатки і шукати спокійнішої роботи.

Але зате з шефом штабу чеченських збройних сил Лебедь таки договорився і сконтактував російського командарма Пуліковського з ним з дорученням припинити якнайскорше бойові дії, додаючи, що дає ці доручення на підставі виразного наказу Єльцина. А це також побачимо, бо вже нікому в Москві на слова не віримо!

З того всього висновок очевидний: в Росії тріснув державний центр і події розвиваються самопливом, або поштовхувані десятками різних рук. Москва не лише перестала бути „всему свету глава", але перестала сповняти ролю голови в Росії. Ніде правди діти, що у великій мірі причинився до цього сам Єльцин. Він же перед виборами з лідером національного чеченського табору, наступником замордованого генерала Дудаєва Зельманом Яндарбієвим відбув переговори про припинення бойових дій і про мир, і він же зразу після виборів номінував нового командарма в Чечні і дав йому до диспозиції сотні танків і дав доручення розпочати „послєдній і рєшітєльний бой"; а коли вийшов пшик, то тоді міг дати зовсім протилежне доручення генералу Лебедю — „какая разница?" А що на це уряд Черномирдіна? Кажуть у Москві, що він заподатливо „приватизує" нафтову і природногазову промисловість, де він донедавна був найвищим керівником. Хто знає? Так говорять у Москві, а москвичі навчені досвідом, бо вже з доброї руки недавнього керівника приватизації Анатолія Чубайса понад дев'ятдесят відсотків промислових і торговельних підприємств перейшли в руки приватних підприємців, саме у такий спосіб.

Процес розпаду московського центру пішов і у вертикальному відношенні згори вниз, чи знизу вгору, і в горизонтальному відношенні між Москвою і окремими частинами Росії. Найкращим прикладом і найновішим є Приморський край і Владивосток. Вугільний комплекс Приморськвугілля постачав Москві та на її доручення свою вугільну продукцію, але ніколи не дістав грошей за неї. На вимоги одного з лідерів профспілки, Василя Петраченка, а навіть обраного народом голови области Євгена Наздратенка відповідь завжди була та сама: записано вам у добро. Місцеві органи дещо платили шахтарям, але коли в них не стало грошей, шахтарі залишалися без засобів на життя. Тоді генеральний директор Анатолій Васіянович порадив собі так, що почав продавати вугілля японцям. За першу доставу отримав чотириста тисяч долярів готівкою. У Москві вчинили шум, губернатора Наздратенка ставлять під суд, а московська газета „Ізвєстія" почала публічну кампанію проти нього в чотирьох аж числах, закидаючи йому зловживання, щоб його позбутися, бо його, обраного на-

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Співпраця — не зрада, спогади — не фантазія

Похваливши авторку Марічку Савчин за чесну сповідь, О-КА однак не може простити їй „співпраці з ворогом", тобто з большевицькими репресивними органами (див. „Свобода" з 1-го червня 1996 року) і критикує журі літературної нагороди ім. Ковалевих за присудження цьогорічної премії Марічці за її книгу „Тисяча доріг (спогади)", „Літопис УПА", т. 28. О-КА уважає, що журі діяло під впливом позитивної рецензії на книгу „шанованої в нашій громаді людини". Ідеться в цьому випадку про рецензію д-ра Мирослава Прокопа („Свобода" 21-24-го лютого ц. р.), учасника підпільної боротьби під час польської і німецької окупація на рідних землях, члена УГВР і ЗП УГВР. Думаю, що закид цей не оправданий. Жюрі рішило нагородити спогади М. Савчин тому, що книга ця на це вповні заслуговувала: кращої книги українською мовою у 1995 році не появилось. За це й нагородили Марічку, а не за „чекістську доблесть", як пише О-КА.

Тут велике непорозуміння. Дозволю собі звернути увагу шанованих читачів на декілька проблем, що заторкнені авторкою книги, як і на важливі аспекти цілого феномену, що ним є підпільна боротьба. Надіюсь, що вони допоможуть краще зрозуміти авторку споминів Марічку та її поведінку в жорстоких умовинах боротьби проти вийнятково-го ворога, що ним був для України російський большевизм. Хочу підкреслити, що співпраця з ворогом — це ще далеко не зрада, особливо, коли ця співпраця є лише тактичним засобом увести ворога в блуд, обдурити його, використати для добра справи. І такою „співпрацею" саме була співпраця Марічки. Очевидно, що ворог також думає про використання жертви, що потрапила до його руки, для своїх цілей. Але у випадку Марічки йому це не вдалось ні за першим, ні за другим разом. Вона нікого не зрадила, не видала в руки ворога, нікому не пошкодила. А це тому, що Марічка, як і багато її подібних підпільниць і підпільників, вірила одержимо в справедливість ідеї, за яку боролась, а це вільна і незалежна Україна. Вдаючи готовість на співпрацю з ворогом, Марічка рятувала своє життя, це правда, але це не була її єдина мета. У першому випадку йшлося про попередження, що є зрада й квартира зв'язкового пункту у Львові розконспірована й буде використовуватися поліцією для того, щоб виловити якнайбільше членів підпілля. У другому випадку йшлося про багато важливішу справу: про те, щоб остерегти закордонні диспозиційні центри перед провокаціями ворога, який намагався інфільтрувати ці центри, використовуючи імена провідників підпілля в Україні, які вже були арештовані, про що однак не було відомо ні в Україні, ні за кордоном. Чи не варто було задля цього ризикувати „мнимою співпрацею з ворогом"? Варто! Пригадаймо, що саме весною 1954 року стався розкол в ЗЧ ОУН. Марічка спізнилася зі своєю перестогою на півроку...

Ті, що ніколи не жили й не діяли в підпіллі, не в силі його зрозуміти. Це стосується як еміграції, так і більшости населення сьогочасної України. Коли мова про еміграційні політичні чинники, то треба виразно сказати, що деякі політичні угрупування взагалі заперечували підпільну боротьбу в Україні після Другої світової війни і з підозрінням ставились до тих воїнів УПА і членів підпілля, що зі зброєю в руках пробились до Німеччини й Австрії. Пізніше появились деклеративні заяви про боротьбу ОУН-УПА-УГВР, але раз посіяні сумніви не зникли. Залишились підозріння до тих, що пережили. Звідси й походить „контроверсійність" Марічки і її спогадів. Кажу? Для кого? Чому? Чи десять років боротьби за ідеал вільної України в найбільш небезпечних умовах може викликати сумнів щодо її характеру, відданости, жертвенности, патріотизму? Хіба що у невігласів, котрим ніколи не зрозуміти української визвольної боротьби, що її вело підпілля; хіба що у злобних політичних противників підпілля на еміграції і в Україні, або у тих, яким заздрість за добру книгу затьмарює розум. До речі, Марічка не єдина жертва підозрінь і інсинуацій. Св. п. Патріярхові Йосифові Сліпому

(Закінчення на стор. 3)

Софія Вовк

До 5-річчя незалежности України

ТОЙ НЕЗАБУТНІЙ СЕРПЕНЬ

I

Воскресіння! У полоні радісного і неземного почуття вітаємо весняне воскресіння природи, сонця і, неодмінно зв'язане з тією порою року, Воскресіння Христове.

А Воскресіння України? Його з такою вірою чекали стільки поколінь нашого народу. І воно прийшло, та не у традиційний весняний великодній час, а 24-го серпня, коли доспівають золоті лани і такою особливою прозорою блакиттю синіє небо над Україною.

Для мене був то незвичайний подарунок долі, бо саме у серпні 1991 року, напередодні знаменної події, я приїхала до Львова і була свідком проголошення незалежности української держави Верховною Радою у Києві. У пам'яті така картина: львівська телевізія транслює надзвичайне засідання Верховної Ради, а ми поприпадали до екрана телевізора. Ось у сесійну залу Верховної Ради, де на фронтоні ще бовваніє постать ідола, вносять синьо-жовтий прапор. Пам'ятаю обличчя депутатів — одні захоплені, інші — обурені, і здивоване запитання майбутнього першого Президента України Леоніда Кравчука: „А це що таке?", і піднесені неповторністю моменту виступи Д. Павличка, С. Головатого, В. Яворівського, який запропонував 24-го серпня проголосити Днем Незалежности України. Здійснилося, збулося!

А сьогодні, 16-го липня 1966 року, з мого віндгемського вікна в Америці я дивлюсь на синьо-жовтий прапор, що гордо розвівається поруч із державним, і думаю, що Декларація про суверенітет України — це предтеча 24-го серпня славного 1991 року, і згадую, що першу річницю незалежности України я мала щастя також пережити у Києві.

Я виїхала з Америки 6-го серпня 1992 року, виконуючи доручення перевезти прах св. п. Василя Авраменка і передати його у рідне село покійного майстра українського танцю з метою перепоховання. У цьому мав посприяти проф. О. Костюк із Інституту Мистецтвознавства, Фольклору та Етнографії. Не заставши професора у Києві, я зв'язалася телефоном із сільрадою селища Стеблів, де народився В. Авраменко, звідти мене запитали: „А кто такой етот Авраменко?" І прах покійного довелося залишити у моєї рідні у Києві аж до повернення проф. Костюка.

А тим часом із моїм кузеном Р. Бучком ми надіслали листа до Міністерства Культури, котре тоді очолювала Л. Хоролець, із проханням поцікавитись справою перепоховання праху В. Авраменка і у дні першої великої річниці, чи у найближчому майбутньому виконати його останню волю.

Далі, не гаючи часу, я зустрілась із Лідією Коваленко, співавтором книги „Голод-33", і передала їй великого розміру негатив фотографії картини В. Цимбала „Рік 1933-ій", яка мала бути використана на круглому столі 1-го Світового Форуму Українців.

Тут дещо відступлю від теми, бо тодішня зустріч з Л. Коваленко ще й тепер наводить на думку про дві трагічні смерті авторів книги „Голод —33", котрі потрясли Україну та українську еміграцію в цілому світі. Про причини та правдиві факти їхньої загибелі ще скаже своє слово історія. Що ж до смерти прекрасної людини, розумної, ніжної української жінки Л. Коваленко, то вже десь пізніше, у 1994-95 роках у Києві я почула від гідної довір'я людини, яка була із Лідією у дружніх взаєминах, що та розповідала їй про телефонні дзвінки-погрози, про слідкування за нею на вулицях Києва після публікації книги. Я певна, що почуємо ще не про один страшний злочин комуністичних душогубів.

Полагодивши справи у Києві, я поїхала до Львова, де, як і по всій Україні, із піднесенням люди готувалися до 1-ої річниці незалежности України.

На Високому Замку у літньому небі в унісон вітрові співає „Ще не вмерла" синьо-жовтий прапор, а на башті міської ратуші йому відспівує другий: „Бо пора се великая єсть..." І відбуваються зустрічі незабутні з незабутніми людьми, і згадується минуле і віриться у майбутнє.

Та настав час їхати у Київ, щоб узяти участь у Світовому Форумі Українців.

Київ у ці дні особливо святково прибраний. На широкому як море Хрещатику вирує людська повінь. Уздовж проспекту і у повітрі над ним розставлені і підвішані мистецькі стенди з віршами українських поетів, кольорові портрети українських князів, гетьманів, полководців, визначних постатей історії. На майдані Незалежности статую комуністичного ідола закрито полотнищем. Уся площа у квітах, готова приймати стрункі ряди першого війська — Української Національної Гвардії.

Приїхавши, ми зареєстрували свою участь у форумі в київському палаці „Україна". А у понеділок, 24-го серпня, у школі ім. Тараса Шевченка було особливе свято. Учні підготували святкову програму, мистецьку виставку, й ось ці свої вчителем вибираються у похід до пам'ятника Тарасові. Ідемо у поході разом з ними. Із синьо-жовтими прапорами крокуємо вулицями Києва до парку, де напроти Київського Університету височіє постать Генія. Здивовані, радісні, а подекуди і ворожі поглядами проводжають нас. А перед пам'ятником — море народу. Багато знайомих і незнайомих, доброзичливих, усміхнених облич. Обабіч у підніжжі пам'ятника урочисто співають хори. Усі несуть квіти, вінки Кобзареві, піднімаються до величавої постаті, а Шевченко дивиться і немов говорить: „Ось і я з вами, „у сім'ї великій, сім'ї вольній, новій".

(Закінчення буде)

Співпраця...

(Закінчення зі стор. 2)

дуже поважні політичні чинники еміґрації чинили закид, що він задержав совєтський пашпорт (він користувався дипломатичним пашпортом Ватикану) та твердили, що совєти „сполоскали йому мозок“. Чи не так було?

Будь-яке підпілля не може існувати без підтримки місцевого населення. Спомини Марічки дають якраз багато прикладів такої підтримки зі сторони українського населення аж до самовідречення, мук і смерти. Одним цементуючим чинником відносин між членами підпілля, крім великої ідеї й остаточної мети, є взаємодовір'я. Без цього останнього неможливо було б діяти. Але тут криється і велика небезпека. Ворог свідомий цього факту й старається за всяку ціну зродити підозріння та використати слабші характери для своїх підступних цілей. Коли такі ідуть на його службу, то це справді зрадлива співпраця. Такою була зрада близької стероризованої товаришки при першому її схопленні і вдруге, коли пішов на співпрацю один із провідних активістів підпілля — „Скоб“.

Як виходить зі змісту книги, авторка поставила собі за мету представити „будні“ підпільної боротьби, в якій брала участь із своїм чоловіком Василем Галасою-Орланом упродовж десятьох років, при чому ще йшлося їй про те, щоб змалювати участь українського жіноцтва у цих змаганнях; це в першу чергу жінки її покоління, що виростало, дозрівало і боролось проти трьох окупантів України, і їй це блискуче вдалось осягнути. Це покоління моє і Марічки (моєї близької подруги з самих початків її підпільної праці) і за неї ми горді.

Марія Лабунька (Ірина)

Філядельфія, Па.

Неправдоподібне...

(Закінчення зі стор. 2)

родом, звільнити не можуть. Наздратенко полетів у Москву, голова президентської адміністрації Анатолій Чубайс навіть не хотів з ним вияснювати справи і, очевидно, не дав йому ніяких грошей на виплату шахтарям. Прем'єр-міністер Черномирдін заявив, що це не його справа, і конфлікт загострився до крайнього.

А тим часом Приморський край знайшовся в харчовій кризі. Колись він постачав з дуже багатої риболовлі в Тихому океані велику кількість риби. А тепер рибаки рибу далі ловлять, але до портів не доставляють, а таки на морі продають японським та іншим купцям. Прибережна збройна охорона не хоче їх переслідувати, бо бере участь у тому „бизнесі“, а Москва вислала міністра енерґії і пального Юрія Шафраника до Владивостока з обіцянкою, що виділить якісь фонди, але Чубайс, особистий ворог Наздратенка , вимагає насамперед усунути його. Шахтарі та інші робітники тим часом голодують і починають виступати проти влади.

Служать народові України

Наша армія переживає трудноші разом з державою. Треба докласти багато зусиль і часу, щоб вона була сильною. Щоб батьки і ми, старшини, могли з гордістю сказати „Мій син, моя дочка служать в українській армії!“ Треба створити такі умови для молодих воїнів, щоб вони з радістю йшли служити рідній Батьківщині, а батьки були спокійні за долю своїх синів і дочок і гордилися ними.

Є вислів: „Армія виховує і загартовує молоду людину!“ У нашій частині в Борщеві є соціяльно-психологічна служба, яка допомагає молодим людям стати справжніми воїнами своєї країни. За останнього півроку проведено курси історії, літературні читання і бесіди, концерти, зустрічі з працівниками підприємств і господарств, служителями церков, а також багато культурних і спортових заходів.

Я відповідаю за культурно-виховну і просвітянську працю. Ще перед Великоднем військові, які служили вже півтора року у Борщеві, питали мене: „Чи святкуватимемо Великдень так, як попереднього року?“ Я обіцяв їм, що зорганізую цю добру справу. Я звернувся за допомогою до священиків греко-католицької і православної церков і до районного КУН. 13-го квітня, у Великодню Суботу, я поїхав по великодні дарунки для наших вояків у села Мельницю Подільську, Гермаківку і Ланівці. Люди привезли дарунки із сіл Бабинці, Іванків, Мушкатівка, Слобідка Мушкатівська, а також з міста Борщева і цукроварного підприємства.

Тим часом наші військові приготовлялися до свята. Разом зі старшинами ходили до храмів святити паски. Я бачу і відчуваю, що наші воїни щасливі, що відроджується релігія, є можливість помолитися Богові за мир і спокій на українській землі. Повернувшись із свяченим у підрозділи, хлопці поснідали за святковими великодніми столами. Дарунки були розділені поміж усі частини війська.

Щиро вітав нас, військовиків, зі святом голова районного КУН Євген Поважний. Воїни щиро дякували усім причетним до доброї справи, що в такий день їх не забули. Юнаки обіцяли, що і далі старатимуться добре служити, оберігати Україну. Хлопці ділилися враженнями від пережитого, багато з них бачили вперше таке особливе ставлення людей Борщівщини до воїнів з усіх областей України. Хлопці зі східніх областей розповідали, що їх лякали: краще не потрапляти служити в західню Україну, бо там „бандерівці“. Рядовий Р. Ридун сказав: „Якби мені запропонували перейти в іншу частину, я б відмовився“.

Травень був виповнений для вояків нашої частини незабутніми подіями. 9-го травня під звуки військової оркестри наша колона прийшла до могил тих, що віддали життя в боротьбі з фашизмом. Кращі військові несли державний прапор України та вінки квітів. Підполковник В. Приходько привітав борщівських ветеранів війни із святом. Коли складали квіти, військові салютували, а потім урочистим маршем пройшли попри могили.

Опісля для родин військовослужбовців відбувся концерт, виконаний власними силами. Запрошений був ансамбль народних музик (керівник Я. Костюк), який своїм чудовим виступом підняв настрій вояків. У травні 50 воїнів під моєю командою відвідали стару Кришталеву Печеру, музей біля села Кривче. Наступного дня до нашої частини завітали наші улюблені постійні друзі з Борщівського Будинку Дитячої творчости. Військовий клюб був переповнений. Виступала група ритмічної гімнастики і народних танців. У травні також були у нас бажані гості: тріо Кузьмичів з Іванкова. Тарасові Кузьмичеві – переможцеві ми подарували офіцерський прапор, а всім подякувала команда частини.

На Свято Матері з цікавою програмою виступали перед воїнами членки Борщівського Союзу Українок (голова Л. Серветник). Крім концертів у свята відбувалися також спортові змагання і турніри. В кінці вихідних воїни писали рідним додому

Вояки військової частини міста Борщева Тернопільської области з дарунками-пасками на Великодні Свята, разом з членками СУ і членами КУН.

Народознавча світлиця. Воїни читають книжки, які одержали з приватної бібліотеки Ліди Кий зі ЗСА.

про свій святковий настрій і про добрих людей Борщівщини. Все, що вони побачили і пережили у нашому краї, запам'ятається їм назавжди...

На мою адресу надходять листи зі ЗСА і Канади, зокрема від заступниці голови СУА Ольги Тритяк, завдяки якій була поміщена в щоденнику „Свобода“ стаття про нас і про велику потребу виховних матеріялів. На цю статтю відгукнулися добродії Лідія Кий, ЗСА, Тетяна і Мотря Ясінські, ЗСА, Братство Колишніх Вояків І Української Дивізії (голова Василь Білан), ЗСА, Українські Працівники Літератури для Дітей і Молоді, Канада, Іван Підгірний, ЗСА. Ми одержали листи від Романа Іваницького, ЗСА, Івана Station Станіславського, Канада, Олени Морозович, ЗСА, Володимира Чижика, ЗСА. Усім вам ми безмежно вдячні! Не віриться, що люди живуть за кордоном вже давно і не забувають рідної України. Перечитуючи ваші листи, я розумію вас, вам довелося їхати у світ ще в юні роки і ви тужите за Україною, її природою і рідними сторонами.

Я прошу усіх добродіїв прийняти щиру подяку від вояків українського війська за надіслану літературу, гуманітарну допомогу і листи!

Нехай Бог відплатить вам сторицею!

Капітан Володимир Косар,
відповідальний за виховну працю у військовій частині,
Борщів, Тернопільська обл.

Бережани гідно вшанували роковини смерти Б. Лепкого

Час стирає з лиця землі не лише смертних, але й цілі міста, цілі держави. І тільки в пам'яті людській, в пам'яті цілих поколінь живе вдячність і любов. Мабуть, оця невмируща пам'ять і зібрала на міській площі в неділю, 21-го липня, сотні громадян, щоб віддати належну шану великому синові України Богданові Лепкому. 21-го липня минуло 55 років з того часу, коли перестало битися серце видатного поета і вченого.

З цієї нагоди в суботу в церкві Святої Тройці відбулася поминальна Служба Божа, а недільного дня — громадська Панахида. Музей Богдана Лепкого приймав у цей день гостей з Івано-Франківського, Тернополя, Львова.

Щира молитва з уст отця-декана Івана Хрептака, об'єднуючи многолюдний гурт, злітає у безхмарну небесну вись. „Ми маємо честь вшановувати сьогодні в незалежній державі її великого сина, котрий все життя горів ідеєю про волю і могутність України, який так багато писав і вистраждав в ім'я цієї ідеї“, — сказав отець Іван. Слова просить гість з Івано-Франківщини, керівник крайової ланки звена довголітніх членів ОУН Басараб:

— Поклін доземний великому нашому вченому і письменникові від Прикарпаття у день 55-річчя з дня його відходу у вічність. Поклін землі бережанській, що виплекала і випестила його!

Про ролю Богдана Лепкого у творенні української культури, про його велику людяність і неповторну самобутність говорив старший науковий працівник Івано-Франківського краєзнавчого музею Іван Скрипник.

Вінок пам'яті і поваги привіз від Тернопільського Товариства ім. Богдана Лепкого Богдан Кусень. Він згадує добрим словом все, що зроблено в Україні для повернення імени Богдана Лепкого, висловлює щиру подяку д-рові Романові Смикові за його клопітливу працю у збереженні і поверненні землякам величезної духової спадщини поета і громадянина. Сердечне спасибі всім, хто приніс данину поваги і захоплення Лепкому, сказала завідуюча музеєм Надія Дирда.

Легкий помах руки керівника церковного хору Павла Макоди — і над тисячним вічем злітають Богданові „Журавлі“. Невтомними незримими крилами реквієму вони спрямовують свій лет у Краків, туди, де знайшов своє останнє пристанище їх автор.

Делеґацію з Івано-Франківського за українським звичаєм хлібом-сіллю зустріли на порозі музею Богдана Лепкого працівники Тетяна Тремба та Наталя Мерещак, а екскурсію залями музею провела Світлана Даньків. Гості оглянули експозиції Музею Книги, де їх гостинно прийняли директор Надія Волинець та Ярослава Мазурак. Тут, під склепінням древньої ратуші ще довго не стихали вірші та пісні на слова Богдана Лепкого у виконанні членкинь Союзу Українок Франківщини, Клюбу Інтеліґенції ім. Б. Лепкого та львівської поетеси Анни Канич.

Понад 1,000 відвідувачів побувало в цей день на символічній гостині у Лепкого. Приємно вражені відвідинами бережанських музеїв (а погостили прикарпаті і в краєзнавчому), гості відбули до Жукова, щоб покласти вінок до пам'ятника Богданові Лепкому.

Р. С.

Земля Богинь

НС 96 УПЮ-ок

МИНУЛОГО ТИЖНЯ У САН ДІЄҐО, де відбувалася конвенція Республіканської партії, у четвер, 15-го серпня, в місцевому університеті студент убив трьох професорів. Виявляється, що 36-річний студент інженерії Фредерік Мартін Дейвидсон, захищаючи свою тезу перед тричленною професорською радою з покищо нез'ясованих точно причин пострілами з напівавтоматичного револьвера убив трьох членів жюрі та без будь-якого спротиву здався поліції. Місцеві власті покищо не знають причин цього трагічного убивства.

У ПЕРУ В МІСЦЕВОСТІ АКВЕРІПА в середу, 14-го серпня, 35 осіб були убиті електричним струмом у нещасливому випадку на міській площі. Трапилось це на фестивалі після концерту, де кілька тисяч осіб приглядалися показові фоєрверків. Одна із ракет потрапила в електричний кабель високої напруги, який розірвався і впав на людей. Телевізійні репортажі з місця нещастя показали десятки людських мертвих тіл на кам'яному бруці площі, а деякі з них у вогнянному полум'ї.

Ділимося сумною вісткою, що 17-го липня 1996 року в Денвері, Кольорадо відійшла у вічність на 86-му році життя

бл. п.

МАРІЯ БИКОВСЬКА

з дому КІКЕЦЬ

ПОХОРОН відбувся в понеділок 22-го липня з української православної церкви св. Покрови в Денвері, Кольорадо. Покійна була членом Українського Історичного Товариства, членом Денверського Відділу Союзу Українок Америки і членом української православної церкви в Денвері.

В смутку залишила родину в Україні в місті Луцьку Волинської області. В Денвері залишила українську громаду, де була активним членом до кінця свого життя.

Вічна їй пам'ять!

У ДРУГУ ТУЖЛИВУ РІЧНИЦЮ
відлету у засвіти моєї ніжної, погідної МАМИ

бл. п.

ІВАННИ із ЯРОСЕВИЧІВ КАЛИНИЧ

вдови по отцеві Теофілеві

Шлю їй у небесні простори щиру подяку за сердечну ласкаву материнську опіку над цілим моїм туземним життям.

Син
ЛЮБОМИР

Заупокійні Св. Літургії будуть відправлені:

в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н. Дж.;
в українській католицькій церкві св. Константина в Міннеаполісі, Мінн.;
в українській католицькій церкві Пресвятої Трійці в Кергонксоні, Н. Й.;
в Соборі св. Софії в Римі, Італія.

Прохаю рідних, друзів та знайомих, згадати мою найдорожчу неню у молитвах.

У ПЕРШУ і НЕВИМОВНО БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ
відходу у вічність, 10-го вересня 1995 р.
на 57-му році
життя нашого найдорожчого СИНА, МУЖА, БАТЬКА, БРАТА, ДІДУСЯ

сл. п.

РОМАНА КАЩИНЕЦЬКОГО

будуть відправлені заупокійні св. Літургії, 10-го вересня 1996 р. в церквах:

Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії, Колчестер, Конн.;
св. Андрія, Колчестер, Конн.;
св. Михаїла, Теревил, Конн.;
оо. Василіян, Мандерей, Алберта, Канада;
св. Архистратига Михаїла, Монтреаль, Канада;
Собор Входу в Храм Пречистої Богородиці, Норт Порт, Фла.;
св. Покрови Божої Матері, Озон Парк, Н.Й.;
св. Йосафата, монастир, Ґлен Ков., Н.Й.;
св. о. Николая, Аймайра Гайтс, Н.Й.;
Пречистої Діви Марії, Бет, Н.Й.

Заснув Роман вічним сном, щоб муки життєві скінчити.

Лишив у смутку:

маму — ВІРУ
дружину — ХРИСТИНУ
дочок — ЛОРІ з мужем ҐЕРІ КУПЕР
— ДЕБОРУ КАШИНЕЦЬ
брата — СЕМЕНА
та внуків — МАРКА й ЮЛІЮ
та ближчу і дальшу родину в Україні, Канаді, Австралії й ЗСА.

Життя його так скоро проминуло
Немов би сон приснився
Але в серцях у нас усіх
Роман, Він жити вічно залишився.

Прощай Романе і може в
вічності колись

Ми знову стрінемось з Тобою
Тепер Ти з Богом спочивай
І хай земля Американська несвоя
буде Тобі легкою.

Союзівка...

(Закінчення зі стор. 1)

завжди, твори З. Голубця віддзеркалять події, по-в'язані з Україною — 10-річчя атомової катастро-фи в Чорнобилі та радіс-ну подію — 5-річчя проголошення незалежної української держави. Виставка відкриється у п'ятницю о год. 7:30 вечора вступним словом мистецького критика газети „Свобода" Галини Колесси. Протягом згаданого вікенду на клюмбі перед Головним будинком проходитиме виставка картин, ювелірних та інших виробів Юрія МекКея.

Керівник концертових програм Союзівки — Аня Дидик-Петренко, координатор виставок оселі — Соня Семанишин. У справі замовлення кімнат на Союзівці слід телефонувати на число (914) 626-5641.

З. Голубець

50-літній ювілей подружжя О. і О. Зозулів

Відомий мислитель, мандрівник Григорій Сковорода нагадував, що „найбільшим досягненням в житті людини це жити і працювати для суспільства".

Подружжя Зозулі, які повінчалися в травні 50 років тому, можна без сумніву зарахувати до категорії людей, ідеалістів, які в житті йшли за дороговказом Сковороди. Під час товариської зустрічі з їхніми приятелями Оксана Зозуля подала декілька епізодів із її нелегкої мандрівки по світі, яка завела її з родиною до ЗСА.

Родина Зозулів, як і багато інших втікачів із большевицького пекла, опинилась у таборі переселенців у Реґенсбурзі у Німеччині. Пробували вони також кращої долі в Бельгії. Вкінці Оксана і її муж Орест виеміґрували до ЗСА до Ню Йорку. В останній фазі цієї мандрівки вся родина Зозулів осілась у Каліфорнії в 1952 році у місті Лос Анджелес. Включившись активно в працю Марійської дружини при українській католицькій церкві ім. Пресвятої Діви Марії, невтомна Оксана використала свій організаційний хист для добра України. Засяг діяльности Марійської дружини є багатогранний, а її осяги завдяки наполегливості Оксани є дуже поважні: на будову монастиря Сестер Священномученика Йосафата у Львові зібрано 25,000 дол., на пошиття габітів доручено їм 360 ярдів матерії. Допомога пачками послідовно продовжується Сестрам Служебницям у Стрию. Оксана висилає також допомогу старшим і немічним емеритам у Стрию. Висилає вона допомогу Катехетичному центрові при катедрі св. Юра у Львові. На сходинах з нагоди золотого ювілею подружжя Зозулів зібрано 875 дол., які переслано на відбудову катедри св. Юра у Львові. Муж Оксани, Орест, колишній організаційний референт Карпатської Січі, секретар КОДУС у Празі, активно допомагає Оксані у її праці. Орест Зозуля є членом 257-го Відділу УНС в Лос Анджелесі.

Українська громада Лос Анджелесу є безмежно вдячна за їх жертвенну працю для України і бажає їм багато років щасливого життя і дальших успіхів.

Ігор Лесик

Подружжя Зозулі під час прийняття в їх честь.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ — ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

У ЧЕТВЕР, 15 -ГО СЕРПНЯ, секретар Державного департаменту ЗСА Воррен Кристофер прибув до Сараєва, зруйнованої столиці Боснії і Герцеґовини, щоб заохотити її мешканців і кандидатів взяти участь у надходячих виборах, які призначено відбути у вересні. Хоч всім є ясно, що ці вибори не будуть такими як повинні бути, то все ж таки вони є першим кроком до нормалізації життя у цій чотирирічною війною зруйнованій країні. Намагаючись підкреслити, що навіть в такій непередбаченій ситуації треба бути оптимістом, бо можливості кращої майбутності тоді видаються набагато більше можливими до здійснення. І для прикладу навів відкриття летовища в Сараєві, що уможливить спілкування зі зовнішнім світом.

ІЗРАЇЛЬСЬКЕ РАДІО МИНУЛОГО тижня повідомило, що ізраїльське військове командування запляну-вало прокласти майже 300 миль нових доріг, що серед палестинців витворило нові невдоволення та страх, бо це задумано для того щоб зміцнити зашморг Ізраїля над Єрусалимом і західнім берегом ріки Йордан. У повідомлені також говориться і про те, що для здійснення цього пляну Ізраїль мусітиме конфіскувати землю палестинців, а це напевно приведе до протестів і може спричинити нові заворушення.

Податкова...

(Закінчення зі стор. 1)

вересня і стосуватимуться фінансової, податкової політики, кризи неплатежів тощо. Голова Ради працедавців і виробників висловив сподівання, що Верховна Рада ухвалить найближчим часом рішення про те, що, принаймні, до наступної осені ніхто не матиме права змінювати ставки оподаткування. С. Погорєлов висловився за необхідність ухвалення податкового кодексу, який би визначив сталу податкову політику країни, принаймні, років на 5-7. Сьогодні підприємства змушені сплачувати близько 80 відсотків у вигляді прямих і непрямих податків.

У тому, що коїться в українській економіці і, зокрема, у податковій системі, С. Погорєлов звинувачує певну "третю силу". "Як можуть люди, які у свої 50-60 років будували соціялізм, будувати нині ринкову економіку?" — задається питанням голова Ради працедавців і товаровиробників. На його думку, сьогодні конче необхідно змінювати середню ланку управління, яка лишилася незмінною ще з совєтських часів.

Основне завдання Кабінету Міністрів, на думку С. Погорєлова, полягає у зниженні рівня податків наступного року, і це відбуватиметься в контексті нещодавно ухваленого Указу Президента України "Про заходи щодо реформування податкової політики". У документі наголошено, що при підготові нормативно-правних актів треба виходити з "необхідности зменшен-ня, починаючи від 1997 року, рівня розміру по-даткових вилучень до 45 відсотків обсягів валового внутрішнього продукту".

За словами С. Погорєлова, раніше плянувалося, що ця цифра становитиме 40 відсотків, але вищезгадані "треті сили" домоглися збільшення її до 45. Передбачається, що товаровиробники сплачуватимуть 27 відс., посередники 45 відс., а з власників касино стягуватиметься значно більше. Всі податки, прямі й непрямі, у 1997 році стягуватимуться лише після продажу продукції. На 1997 рік передбачено також зменшення числа податків і спрощення процедури оподаткування.

Олімпійці...

(Закінчення зі стор. 1)

Голова правління Національного Банку України (НБУ) Віктор Ющенко і керівники деяких комерційних банків звернулися до своїх колег з пропозицією створити президентську премію для українських чемпіонів і медалістів Олімпіяди в Атланті. Гроші можна вносити на рахунок Національного Олімпійського Комітету України.